

שיחת השבוע

יוצא לאור על-ידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

נחלצים לחיזוק הרוח

צעירי חב"ד מקיימים פעילות נרחבת לחיזוק רוח החיילים, בעזרת מתנדבים מקהילות העולם. מדי יום ביומו מבקרים פעילים בשטחי הכינוס, מניחים לחיילים תפילין ומעניקים להם חבילות שי. כמו כן מבקרים צעירי חב"ד את הפצועים, מעודדים את רוחם ומושיטים להם יד תומכת. בתי חב"ד באזור הדרום מקיימים פעילות מתמדת להרמת רוחם של התושבים ולסיוע לנזקקים.

האזינו לסיומי המסכת

בעולם החסידות נהוג לערוך ב'תשעת הימים' סיומי מסכת, כדי להוסיף שמחה של מצווה מותרת בימים האלה, שבהם 'ממעטים בשמחה'. הסיומים נערכים בבתי הכנסת, וכדאי להשתדל לשמוע סיום בכל יום. לזיכוי הרבים מתקיימים סיומי מסכת גם ברשתות הרדיו - מורשת, קול חי, קול ברמה, גלי ישראל ועוד.

ימי עיון לנשים

אור חיה, המרכז לאישה היהודייה, מארגן שלושה ימי עיון באולמי גוטניק בירושלים, בימים ב"ד' במנחם אב, בנושא 'מתחברים לחסידות'. בין הנושאים: כשקואוצ'ינג ותניא נפגשים, כלי התמודדות במצבים משתנים ועוד. מרצה אורח: הרב סימון יעקובסון מניירורק. אפשרות ללינה. טל' 02-6469700.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארשבע אילת נויירוק

כניסת השבת	7:05	7:21	7:13	7:22	7:16	8:01
צאת השבת	8:21	8:23	8:24	8:22	8:15	9:05

המוזל: יום ראשון, 7 בבווק, 50 דקות ו13 חלקים
ראשי חודש מנחם אב: ביום השני
פרקי אבות: פרק ב

315 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לומר את האמת ולא להתנצל

נס אדיר קרה לנו שיצאנו למערכה בטרם השלים האוייב את מערכת מנהרות התופת. העם כולו מאוחד סביב הכורח לחסל את האיום

מנהרות התופת נחשפות ברצועת עזה (צילום: דובר צה"ל)

בימים אלה העולם כולו יכול לראות את מידת דאגתו של החמאס לאזרחים, וכמה כנות הייתה בטענותיו על מצוקתם של האזרחים הנתונים כביכול במצור. בשעה שתושבי עזה רעבים ללחם וחיים בעוני מחפיר, השקיע החמאס מיליארדים כדי לבנות מנהרות תופת, שכל מטרתן הרג ושפיכות דמים.

במקום להפריח את הרצועה, לבנות כלכלה, חינוך ותעשייה, גזל החמאס את כספי הסיוע ההומניטרי שהושיט העולם, כדי להבריח עוד טילים וחומרי נפץ, לחפור עוד מנהרות ולאמן עוד מרצחים. גורלם של האזרחים מעניין אותו כשלג דאשתקד. רק מטרה אחת עומדת לנגד עיניו - להרוג יהודים ולהילחם בישראל.

הרוע בהתגלמותו

זאת האמת, שאותה חייבים לומר בכל הנחישות. זה הרוע בהתגלמותו, שאותו חייבים להכרית - דווקא מתוך דאגה לאזרחים. כל עוד שלטון הרשע הזה יהיה קיים, הוא יעשה הכול כדי להפוך את חיינו ואת חיי בני עמו לגיהנום. לכן המערכה חייבת להסתיים בהכרעה ברורה ובהעברת מפלצת הטרור הזאת מן העולם.

ליבנו עם המשפחות השכולות, אך כיום ברור לכול כי זו המלחמה הצודקת והחיונית ביותר. נס אדיר קרה לנו שיצאנו למערכה בטרם השלים האוייב את מערכת מנהרות התופת, שנועדו למימוש תכניתו השטנית. העם כולו מאוחד עכשיו סביב הכורח החיוני לחסל את האיום הזה ולהשלים את המלאכה, ובעזרת השם ננצח.

בים סבורים כי המאבק על דעת הקהל העולמית חשוב לא פחות מהמלחמה הצבאית באוייב. אכן, זו זירה חשובה, שמש"פיעה על עמדת הממשלות ועל הל"חצים המופעלים עלינו, אולם אסור לנו להשתעבד לה ולהפקיד בה את גורלנו. לעיתים אין מנוס מלפעול גם מול דעת קהל ביקורתית.

כשרואים שוב ושוב את השימוש הציני של אויבנו בהרג אזרחים, כדי לצבור נקודות לטובתם ולהכפיש את ישראל - חייבת לחלחל לתוכנו ההכרה שעלינו להפסיק להתנצל ולהתגונן אלא לומר לעולם את האמת בכל עוצמתה.

יש אשם אחד

מי שאשם במותם של האזרחים - הוא מי שעושה פשעי מלחמה מובהקים ויורה מתוך שטחים אזרחיים. דמם של הילדים ההרוגים הוא בראשו של מי שמטמין משגרי רקטות בבתי ספר ובגני ילדים, במסגדים ובבתי יחולים.

אין ציניות גדולה מזו, כאשר הטרוריסטים הנתעבים האלה, המשגרים טילים ללב אוכלוסייה אזרחית וחופרים מנהרות כדי לחדור ליישובים אזרחיים ולבצע שם הרג המוני (השם ישמרנו) - מופיעים בעולם כמי שזועקים על פגיעה באזרחים.

את האמת הזאת צריך להטיח בפרצופו של העולם שמתפתה לתעמולת השקר ולדמעות התנין של אותם מרצחים. ככל שתמונות הילדים ההרוגים בעזה יהיו קשות - ותמונות של ילדים הרגומים לעולם יהיו קשות ומזעזעות - חובה עלינו להבהיר לעולם במלוא התקיפות כי יש אשם אחד בכך - החמאס.

אנו עומדים מול ארגון טרור שחיי אדם נחשבים בעיניו כקליפת השום, לא רק חיי יהודים - גם חיי ערבים. יתרה מזו, הוא מעוניין במותם של אזרחים רבים, כדי שיוכל ליייל את יללות התן ולהציג את הבכי הציני שלו לפני המצלמות. לכן הוא פועל מתוך אוכלוסייה אזרחית, ואוסר על האזרחים להתפנות מזירות הקרב.

דיינים נדרשים לרגש רחמנות

הרחמנות שבנפשו ומגבירה את מידת האכזריות, והדבר משפיע על הטיית שכלו ועלול לגרום לו לנטות יתר על המידה לחומרה.

גישת הטוב

זו גם משמעות הפסוק בתהלים "הַטִּיבָה ה' לְטוֹבִים, וְלִישָׁרִים בְּלִבּוֹתָם", כדברי המדרש: "יבוא טוב (משה) ויקבל טוב מטוב (הקב"ה) לטובים (בני ישראל)". הואיל והקב"ה הוא 'טוב', הרי כאשר אנו מבקשים שירעיף מטובו עלינו, יש לנהוג כמותו, 'מידה כנגד מידה'.

הדבר צריך להתבטא בלימוד התורה בצורה של 'טוב'. התורה נקראת 'תורת חסד', ולא בכדי – היא טובה במובן הפשוט של המילה, הן בנוגע לקירוב רחוקים, הן בלימוד האישי ובעבודת השם האישית. על האדם לנהוג עם זולתו, וגם עם עצמו, בדרך של "ואהבת לרעך כמוך", לגלות את הצדדים החיוביים שבאישיותו ולנהוג בו מתוך אהבה וקירוב.

(התועודות תשמ"ה כרך א, עמ' 631)

אמרת השבוע

"יהודים, יהודים"

באחת ממערכות הבחירות הראשונות, כאשר קמה חזית דתית מאוחדת, נכנס עסקן מכובד אל רבי אהרון מבעלז' כדי להחתימו על כרוז הקורא להצביע לרשימה הזאת.

העסקן ביקש להסביר את נחיצות הצלחת הרשימה המאוחדת, ואמר שכל היהודים שומרי התורה התאחדו כדי להילחם בגויים היהודים' ("יידישע גויים").

הצדיק הפסיקו מיד: "אסור לדבר כך על יהודים!". הוא ציווה עליו ליטול את ידיו שלוש פעמים ולומר עשר פעמים: "יהודים, יהודים!".

פתגם חסידי

"עצבות פירושה: חייבים לי, חסר לי. האדם חושב כל הזמן על עצמו, ואין ליבו לשמים. מי אמר שחייבים לך ואתה אינך חייב?" (רבי אהרון מקרלין)

מכאן למדנו שאי אפשר לנתק לגמרי בין הרגש לשכל, וכאשר התורה מבקשת מהדיינים להיות רחמנים יש לוודא שאין בהם תכונה אכזרית כלשהי.

הוכחה לכך היא הכלל ההלכתי "כוח דהיתרא עדיף" (כוחו של ההיתר חזק יותר). לכאורה, איך אפשר להעדיף את ההיתר כמגמה, והלוא כל מקרה נבחן לגופו? אלא שהפסיקה מושפעת מהגישה הראשונה של הדיינים, והתורה מלמדת שכאשר יש אפשרות, צריך להשתדל למצוא את צד ההיתר.

נטייה טבעית

עוד דוגמה היא מבית שמאי המחמירים ובית הלל המקילים. שניהם לומדים תורה ומחפשים את האמת, אבל נטייתם הטבעית לקו החסד או לקו הגבורה גורמת לבית שמאי להחמיר ולבית הלל להקל.

לכן נפסל "זקן מופלג בשנים" מלשמש דיין, אף שהוא גדול בתורה וביראת שמים, שכן זקנותו המופלגת מחלישה את מידת

פרשתנו עוסקת בין השאר במצב של הריגת אדם בשגגה, והתורה מצווה על בית הדין להציל את הרוצח מנקמת 'גואל הדם', קרוב משפחתו של הנרצח: "וְשָׁפְטוּ הָעֵדָה... וְהָצִילוּ הָעֵדָה אֶת הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם". מכאן גם למדו ש'עַד אֵינוּ יָכוֹל לִשְׁמַשׁ דֵּיין, שֶׁכֵּן עַל הַדֵּיין לְהִיטֵל מִסּוּגָל לִסְנַגֵּר עַל הַנֶּאֱשָׁם וְאוּלַי לְהַבִּיא לִידֵי זִכּוּי, וְאִם הִיא עַד לְמַעֲשֵׂה אֵין בְּכוּחוֹ לִסְנַגֵּר עָלָיו.

דרישה זו של התורה מצטרפת לעוד דרישה, המגדירה את אופיו של בית הדין, וכלשון הרמב"ם: "אין מעמידין בכל הסנהדרין לא זקן מופלג בשנים... מפני שיש בהן אכזריות". אף שמצאנו שדייני הסנהדרין מכונים 'זקנים', בכל זאת יש מוגבלת גיל, ו'זקן מופלג בשנים' פסול מלשמש דיין, מחשש שלא יהיה רחמן די הצורך.

היגיון ורגש

הדבר דורש ביאור: הלוא פסיקה הלכתית נעשית על בסיס שיקולים שכליים ולא רגשיים, ואיזה משקל יש לאופיו של הדיין?

מן המעיין

ירושת הארץ | מאת הרב אליעזר ברוד

אפוטרופוס לשבטו

"אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ" (במדבר לד, ז). כל נשיא ונשיא אפוטרופוס לשבטו... ובורר לכל אחד ואחד חלק הגון.

(רש"י)

דאגה לכל יחיד

הווי אומר, גדולתו של נשיא ישראל איננה למדנותו וצדקותו בלבד, אלא היותו "אפוטרופוס לשבטו" – דאגתו לאנשי שבטו והיותו מי שמספק להם את כל צורכיהם. דאגתו היא לא רק לכללות השבט, אלא גם לצרכיו של כל יחיד, והוא "בורר לכל אחד ואחד חלק הגון".

(הרבי מליובאוויטש)

יופי מושלם

"זאת הארץ אשר תיפול לכם בנחלה" (במדבר לד, ב). לכם היא נאה, לכם היא ראויה. יש אדם שהוא יפה ולבושו מכוער, יש שלבושו נאה והוא מכוער, אבל ישראל נאים ולבושיהם נאים להם.

(מדרש תנחומא)

שונאים מוסווים

"והיה אשר תותירו מהם לשיכים בעיניכם ולצנינים בצדיכם" (במדבר לג, נה). רבים ומגוונים הם שונאיהם של ישראל. יש ששנאתם גלויה ומזדקרת לעין כול, בבחינת "לשיכים

בעיניכם", ויש שהם בבחינת "לצנינים בצדיכם". כלפי חוץ הם אדיבים מאוד ונעימים, אך הם מכים ביהודים בהסתר, מן הצד – "בצדיכם".

(ארונו של יוסף)

יהדות גלויה

"והורשתם את כל יושבי הארץ מפניכם" (במדבר לג, ג). אף מעל הפנים שלכם תורישו ותגרשו את יושבי הארץ; שתהיה יהדותכם ניכרת גם על פניכם.

(מאוצרנו הישן)

שעבוד ונחלה

"ונתנו ללויים מנחלת אחוזתם ערים לשבת" (במדבר לה, ב). הלוויים לא קיבלו חלק בארץ ישראל, ככל שאר השבטים, לפי שהיו פטורים מן השעבוד במצרים. מי שלא סבל את ייסורי השעבוד, אינו זוכה לנחלה בארץ ישראל.

(רבי משה חגיז)

לשבת בארץ

"והורשתם את הארץ וישבתם בה" (במדבר לג, ג). זו מצוות עשה, שישבו בארץ ויירשו אותה, כי היא ניתנה להם, ולא ימאסו בנחלת ה'. ואם יעלה על דעתם ללכת ולכבוש את ארץ שנער או את ארץ אשור וזולתו, ולהתיישב בהן, יעברו על מצוות ה'.

(רמב"ן)

הכלה השנייה

כשהחל הפוגרום שהיה ברוך בבית המדרש בלמברג, הגה בתורה והתכונן לנישואיו, בשעה טובה, עם בתו של סוחר אמיד, תושב העיר, שביקש חתן עליו לבתו. האב התחייב לממן את כל הוצאות החתונה ואף להעניק לזוג מתנות יקרות ערך.

סמוך למועד החתונה בא ברוך ללמברג, נרגש ומלא ציפיות. אלא שאז הותקפו יהודי העיר בידי הפורעים. באותה עת הוכו קהילות רבות מכה קשה. גברים, נשים וטף נרצחו באכזריות ורכושם נשדד. גזרות ת"ח ות"ט, כפי שכונה מסע ההרג הזה, הן פרק אפל בהיסטוריה היהודית.

צהלות ההמון המוסת וצמאיהם גרמו לברוך לזנק ממקומו בבהלה ולפתוח במנוסה. לרוע מזלו הבחין בו אחד הפורעים, שהיה רכוב על סוסו, והחל לדלוק אחריו. ברוך האיץ את ריצתו ככל יכולתו, אולם עד מהרה הדביקו הפרש, והקוזק האכזר רמס את ברוך תחת פרסות סוסו פעם ועוד פעם, עד שנדמה היה לו כי הצעיר היה נפח את נשמתו.

זמן רב התבוסס ברוך בדמו, פצוע ומתייסר, אך יצר החיים בער בו. בשארית כוחותיו הצליח לחול על הקרקע עד שהגיע למעיין. הוא השיב את נפשו במי המעיין, רחץ את פניו ואת פצעיו והתאושש מעט. כעת הבחין שפצעיו אינם חמורים כליך. הוא החליט להתרחק מן העיר, עד שהגיע ליישוב יהודי סמוך.

הזמן חלף. ברוך החלים לגמרי מן הפציעות, ורק צלקת גדולה בצורת פרסה נותרה על מצחו. עם זה, הטראומה הקשה שחווה גרמה לו לאבד חלקים מזיכרונו ולשכוח אפילו את זהותו. יהודים טובים ריחמו עליו והעניקו לו נדבה וקורת גג. הוא זכה לכינוי 'בנדט בעל הפרסה'.

ברוך־בנדט החל לנדוד בין הקהילות החברות. בכל מקום מצא את סימני ההרג וההרס שזרעו הקוזקים. יום אחד הגיע לעיר גדולה, שבה לא פגעה יד הקוזקים. העיר הייתה מוצפת פליטים, רבים מהם אלמנות ויתומים, יהודי העיר הרחמנים התגייסו לסייע להם.

במתן העזרה בלט אחד מעשירי העיר, שהחזיק בית רחב ידיים ובו אירח פליטים רבים, ובהם בחורי ישיבה. הללו נהגו מאירוח מלא, ובעיקר

מהיכולת להוסיף ולהגות בתורה.

גם ברוך־בנדט מצא מנוח בבית הגביר. בתחילה, בעקבות אבדן הזיכרון, לא מצא שפה משותפת עם תלמידי הישיבה, אולם אטיאט החל לשחזר את נושאי הלימוד, וכמו חלקי פזל שמתחברים אטיאט החל זיכרונו לשוב אליו.

ברוך־בנדט נהפך לאחד מתלמידי הישיבה הבולטים בבית הגביר. הלה הבחין בכישרונותיו העילויים וחיבבו במיוחד. יום אחד צץ רעיון במוחו: ברוך־בנדט עשוי להיות חתן הגון לבתו.

ואכן, ברוך־בנדט והכלה המיועדת הסכימו לשידוך, וה'תנאים' נערכו

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

עוסקים בניין הבית

החסידות, שחרתה על דגלה את השמחה בעבודת ה', לא הסכימה להפוך את ימי בין המצרים לימי עצב ודכדוך הנפש. אמנם אלה ימי אבל וצער, שבהם צריך למעט בשמחה, אבל אסור לשקוע בעצבות. לכן חיפשו כל דרך אפשרית המותרת עליהם כדי להביא שמחה של מצווה, ובמקום להתרכז באבל על החורבן – למלא את הלבבות כיסופים לגאולה.

הגישה הזאת אף הביאה על החסידים עלילות כאילו ביטלו את האבל ואת הצומות. בימי המחלוקת העזה נגד החסידים התחוללה סערה בעקבות 'עדות' של מישהו שסיפר כי ראה במו עינוי חסיד הנהוג הפך ההלכה: הוא שמח בתשעה באב ובכה בשמחת תורה. כשהחלו לחקור ולדרוש את העדות התברר שתשעה באב חל באותה שנה בשבת, ואילו הבכי בשמחת תורה היה בכי של התעוררות הלב וגעגועים...

לימוד וציפייה

בימי בין המצרים מרבים בחצרות חסידים לעסוק בעניין הגאולה האמיתית והשלמה ובציפייה לבניין בית המקדש השלישי. הרבי מליובאוויטש הוסיף וקרא ללמוד בימים האלה את סוגיות המשכן והמקדש, החל מהתורה שבכתב (פרשיות תרומה, ויקהל־פקודי; יחזקאל פרקים מ'מג), המשך בתורה שבעל־פה (מסכת מידות), ועד להלכה (הלכות בית־הבחירה לרמב"ם) ולביאורי החסידות על ענייניו של בית המקדש.

הרבי ביסס את קריאתו על סיפור המדרש (תנחומא פרשת צו, יד): "כשהקב"ה מראה ליחזקאל את צורת הבית, מה הוא אומר? – 'הגד את בני ישראל את הבית ויכלמו מעוונותיהם ומדדו את תכנית'. אמר יחזקאל לפני הקב"ה: עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאין, ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית? ... וכי יכולין הן לעשות? הנח להם עד שיעלו מן הגולה ואחר־כך אני הולך ואומר להם. אמר לו הקב"ה ליחזקאל: ובשביל שבני נתונים בגולה יהא בניין ביתי בטל?! אמר לו הקב"ה: גדול קרייתת בתורה – כבניניה. לך אמור להם, ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתת שיתעסקו לקרות בה – אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבניין הבית".

לימוד מתוך ודאות

בשנת תנש"א הוסיף הרבי ואמר: "כיוון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן, שלימוד הלכות בית־הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

"לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבלות וההשתדלות לתקן החיסרון דחורבן בית־המקדש, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלמות דבית־המקדש השלישי, עליו נאמר 'גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון', גדלות שלא הייתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה)..."

'ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה 'הלכתא למשיחא' כ"א, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאחרי זה, כיוון ש'מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) ייגלה ויבוא ממשיים' ברגע כמימרא!

"ועל דרך המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בענייני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור 'סגולה' למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל 'לחיות' בענייני משיח וגאולה, 'לחיות עם הזמן' דימות המשיח... ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש'הנה זה (המלך המשיח) בא'" (ספר השיחות תנש"א כרך ב, עמ' 691).

בחגיגה גדולה. רב העיר ייצג את צד החתן, בהערך בני משפחה, וכל יהודי העיר והפליטים שמחו לאחל מזל טוב למטיבים.

רק שתי נשים שישבו בפינה נראו כמי שאינן שותפות לשמחה. פניהן היו עגומות, ומדי פעם אף מחו דמעה. אלה היו אם ובתה הצעירה. התנהגותן לכדה את תשומת הלב של האורחות האחרות, והללו שאלו אותן לפרש העניין.

"איך לא נתעצב?", אמרה המבוגרת במרירות, "הלוא החתן שלפנינו אינו אלא חתנה של בתי!", והיא הצביעה על הנערה שהליטה את פניה הבוכיות ומירה בכי.

שלוות החגיגה הופרה באחת. הקולות הנרגשים שבקעו מעזרת הנשים נדדו במהרה לעזרת הגברים והגיעו לאוזנו של החתן. ברוך־בנדט ביקש לשוחח עם השתיים. הוא לא זיהה אותן, שכן זיכרונו עדיין היה פגוע, אולם חקר אותן וגילה מפהין פרטים רבים שתמכו בטענתן.

לפתע כמו התעורר זיכרונו. כן, הוא נזכר בכול. אכן זו כלתו, וחתונתם הייתה אמורה להתקיים ימים מספר לאחר בואו ללמברג. אבל כעת הוא מושדך לנערה אחרת, מה יעשה?

דין ודברים הלכתי פרץ באולם. הגביר טען שהכלה הקודמת ואמה אינן מסוללות למלא את ה'תנאים' שהתחייבו להם, שכן הן חסרות כול, ולכן ה'תנאים' בטלים. מנגד טענו אחרים שאי־היכולת אינו באשמתן, ולכן על ברוך־בנדט לשאת את כלתו הראשונה.

הוחלט להעביר את הסוגיה להכרעת רב העיר ובית דינו. הללו דנו בסוגיה החמורה, ולבסוף פסקו שהחתן אינו מחויב לכלתו הראשונה, שכן אין ביכולתה לקיים את ה'תנאים', אולם על אבי הכלה השנייה לפצות את קודמתה, כדי שזו תוכל להינשא לבחור אחר.

הגביר הסכים מיד לפסק הדין. ברוך־בנדט שמע את הדברים בכובד ראש. הכול הביטו לעברו, ממתנינם להסכמתו.

"אני מחליט", אמר ברוך־בנדט בטון שקט אך נחרץ, "לשאת לאישה את כלתי הראשונה".

קריאות הפתעה פרצו מפי הכול. "אני מבקש את סליחתך", פנה אל כלתו השנייה. זו מחלה לו בלי היסוס. "אבא, פנתה אל הגביר ההמום, "אני מבקשת להעביר את כל נדונייתי – לכלתו הראשונה של ברוך־בנדט. התסכים?"

אהבת ישראל עד הרגע האחרון

דווקא לשם. מתברר שהוא שמע על מפקד פלוגה מהיישוב המשרת באזור, והיה נחוש להגיע אליו."

התעניינות בתינוק

במהלך ימי השבעה הקפיד נעים לפקוד בכל יום את בית המשפחה. "זה לא ייאמן. באו אלפים מכל רחבי הארץ. הסיפור של אדם שנהרג בעת פעולת חסד - נגע בלב המונים. במותו הצליח להעביר מסר לכל עם ישראל.

רבים מאוד סיפרו על טובה כזאת או אחרת שדרור עשה להם. הנה סיפור: לפני בת-המצווה של בתו הלך דרור לראות אולם. בפגישה עם הבעלים הבחין שהוא מדוכדך, והתעניין בסיבת הדבר. בעל האולם סיפר שנולד לו אחיין עיוור. למחרת בא דרור למשרדו של בעל האולם ובידו מתנות בעבור התינוק. וזה לא נגמר כאן - מאותו יום התקשר תכופות לבעל האולם והתעניין במצב התינוק."

חיים של נתינה

הפגישות בין דרור ובין הרב נחום שטרסברג, מנהל בית-חב"ד בבית אריה, נסבו תמיד על עניין אחד. "בכל פעם שהוא פגש אותי", מספר הרב שטרסברג, "נהג לשאול אם אני צריך עזרה. בל"ג בעומר האחרון, בעיצומה של תהלוכת הילדים, הופיע ובידו חבילת ארטיקים והחל לחלק

הרגעים האחרונים בחייו של דרור חנין ז"ל (38), שנהרג בשבוע שעבר מפגיעת פצצת מרגמה באזור מעבר ארז, המחישו את סיפור חייו, שכולו חסד ונתינה. ברגעים שלאחר נפילת הפצצה, בטרם הבין שנפגע, פנה אל חברו, שרון, קצין הביטחון של יישובו, שהתלווה אליו, ושאל: "אתה בסדר?". חברו השיב: "אני בסדר, מה איתך?". דרור (שכעת הבין כי נפגע), הגיב: "אוי, נפצעתי ברגל".

בשלב זה התמוטט והחל לאבד דם. "רסיס חדר אל בית החזה שלו", מספר ידידו, אבי נעים, ראש מועצת בית אריה, מקום מגוריו. "שרון החל לבצע בו החייאה, אך כעבור זמן קצר נפטר. מה שמדהים, שגם ברגעיו האחרונים היה אכפת לו קודם כול מהזולת."

השיחה האחרונה

נעים היה ידיד קרוב של דרור. "מהיום הראשון שהכרתי אותו ראיתי לפניי מלאך של חסד ונתינה", הוא מספר. "בערה בו תחושת שליחות ואהבת ישראל. אני יכול להעיד שבכל פעם שהייתה דרושה עזרה, דרור התגייס מיד לסייע."

שיחות רבות היו לנעים עם דרור. "כמה ימים קודם לכן דרור סיפר לי שהוא מארגן אלף חטיפים לחלוקה לחיילים. הוא ביקש לקבל לצורך הפעילות את אחד מרכבי המועצה, ומוכן שנוענתי בשמחה. רבים שואלים למה בחר לנסוע

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומד

חזק חזק ונתחזק

שאלה: מה הם המנהגים כשמסיימים לקרוא בתורה כל חומש מחמשת חומשי התורה?

תשובה: יש מנהג בקהילות אשכנז שהציבור עומד בשעת קריאת הפסוק האחרון של הפרשה. לכן רצוי שהקורא יעצור מעט לפני פסוק זה, כי מפני הרעש הנגרם מקימת כל הקהל ייתכן שלא ישמעו את קול הקורא.

בקהילות אלה נהוג שבסיום הספר אומר כל הציבור יחד, ואחריו הקורא (לבדו): "חזק חזק ונתחזק", על-פי הפסוק (שמואל'ב יב): "חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלוקינו".

המנהג הרווח הוא שהעולה עצמו אינו אומר זאת, אם מחשש הפסק בין הקריאה לברכה, אם מפני שזה איחול שהציבור מאחל לעולה. אך למנהג

חב"ד גם העולה לתורה אומר זאת (ואין חוששים להפסק, מכיוון שהאמירה שייכת לקריאה. ובנוסף 'ונתחזק' מברכים גם את הקהל).

מנהג האריז"ל לעמוד תמיד לשמיעת קדיש שאחרי הקריאה, ולכן עדיף להישאר לעמוד לקדיש זה, ובפרט שכאן "תפסו מעומד".

מדברי הרבי מליובאוויטש: "כמנהג בכמה וכמה קהילות קדושות בישראל, מכינים הגבאים בשבת חזק' קידושא רבא', ובוודאי יחזקו ויחדשו מנהג זה בכל המקומות - שבו יוסיפו באמירת דברי תורה (וקבלת החלטות טובות...) ויוסיפו בשמחה לגמרה של תורה, על דרך השמחה שעושים לגמרה של התורה כולה בשמחת תורה...".

מקורות: לבוש וא"ר סי' תרטט. קצוה"ש פד בבדה"ש כב. פסקי תשובות סו"ס קלט, ושי"ג. אג"ק ח"ד עמ' יד. ספר המנהגים - חב"ד עמ' 31. 69. לוח 'דבר בעתו' לש"פ ויחי. פע"ח שער קרה"ת פ"א. סידור 'תורה אור' עמ' 486. התנועותיות תש"ח ח"ב עמ' 137.

דרור חנין ע"ה לצידו של הרב שטרסברג

למשתתפים. לפני כמה שבועות שאל כמה ילדים יהיו לנו בקייטנה, והבטיח להביא להם משהו. זו הייתה נתינה שקשה למצוא דוגמתה.

"דרור תמיד חיך והתייחס בכבוד לכל אדם. פעם אחת נסע עם בני משפחתו ברכב והבחין באדם העומד בשולי הדרך לצד רכבו. הוא עצר, הוציא מרכבו אפוד ונתן לנהג. 'שלא יתפוס אותך שוטר בלי אפוד', אמר לו דרור במאור פנים, והמשיך בנסיעה. דרור הלך בדרך הבעלי-שטוב, מייסד החסידות, שהתייחס לכל יהודי בשווה. את כל חייו הקדיש לזולת."

סודות הגאולה

סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

טל' 1-700-704120

מעוניין לקנות

ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

וכן כלי כסף, רימונים לס"ת, כתרים, אצבעות, מגילות אסתר פסולות ועוד...

052-9772525

גפן בס"ד

ביטוח בריאות ייחודי לאנשי

• כיסוי לניתוחים בארץ ובעולם • כיסוי לטיפולים מחליפי ניתוח • תרופות מצילות חיים • השתלות • ביטוח אמבולטורי • טיפולים מיוחדים בחו"ל

הכיסוי הכי רחב - ובחצי עלות

077-444-7777

שלושה 5

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

"אבא, אמא, ספרו לי סיפור"

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על

צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

